Одного разу Джованнінові Ледачому закортіло помацати королівського носа. Почав він до Рима збиратися. Друзі його відраджували, кажучи:

— Не їдь, Джованніно: це дуже небезпечно. Розгнівається король, то й носа власного позбудешся, і без голови залишишся.

Та Джованніно був упертий. Приготував валізку і сходив до священика, мера й маршала — щоб повправлятися. Він помацав їм носи так обережно й спритно, що ті навіть нічого й не помітили.

"Просте діло",— подумав Джованніно.

Поїхав він до сусіднього міста. Показали йому будинок губернатора, прокурора та судді, він відвідав цих титулованих осіб і помацав їхні носи. Можновладці були трохи вражені: чоловік наче й добре вихований, вміє розумну розмову підтримати, а робить таке неподобство. Прокурор навіть розгнівався і вигукнув:

— Чого це ви мене за носа хапаєте?

— Даруйте,— відповів Джованніно,— там сиділа муха.

Почав прокурор по кімнаті роздивлятися. Хоч як пильно дивився, та ні мухи, ані комара не побачив. Джованніно тим часом поквапно вклонився й зник, мов у землю провалився, не забувши, однак, за собою двері причинити.

Був у нього окремий блокнот, де він занотовував усіх тих, у кого йому пощастило носа помацати. І були то все люди титуловані й поважні.

У Римі Джованніно перемацав стільки носів, що йому довелося купувати товстіший зошит. Адже там на кожній вулиці можна зустріти одну або й дві високородні особи, кількох віце-міністрів і десяток знаменитих секретарів. Що ж до прокурорів, то про них нема чого й казати: їх там більше, як жебраків. Отож носів було вдосталь, тільки руку простягай. Всі ті благородні особи вважали, що, мацаючи їхні носи, Джованніно засвідчує їм свою повагу, а дехто навіть заохочував своїх підлеглих, щоб і вони перейняли таку поведенцію:

— Відсьогодні замість уклонятися можете мацати мого носа. Це новий вишуканий звичай.

Підлеглі, звичайно, вагалися. Адже то нечувана річ — простягати руку до начальницького носа. Та, зрештою, за велінням начальників, вони почали торкати, мацати, щипати їхні носи. І вельможі носи від задоволення ясніли й червоніли.

Джованніно не забув своєї головної мети: помацати королівського носа. Він тільки чекав сприятливої нагоди. І така нагода випала йому під час королівської процесії. Джованніно помітив, що з юрби раз по раз виступали люди, стрибали на підніжки королівського ридвана й подавали королю конверт, мабуть, із суплікою, а король, усміхаючись, передавав той конверт першому міністрові.

От Джованніно й собі скочив на підніжку. Король лагідно до нього всміхнувся.

Джованніно сказав:

— З вашого дозволу,— і, простягши руку, торкнувся вказівним пальцем до кінчика носа його величності.

Приголомшений несподіванкою, король помацав свого носа, розтулив губи щось сказати, та Джованніно стрибнув назад і сховався в юрбі.

Залунали бурхливі оплески, всі кинулись наслідувати Джованніно: люди стрибали на підніжки, хапали короля за ніс і добряче його попосмикали.

— Це новий вияв шаноби, ваша величносте,— усміхаючись прошепотів перший міністр у вухо королю. Та король не мав охоти усміхатися, бо йому було боляче, з носа текло. Король навіть не міг утертися: вірні піддані безперестану хапали його за ніс.

Джованніно вернувся додому радий-радесенький.